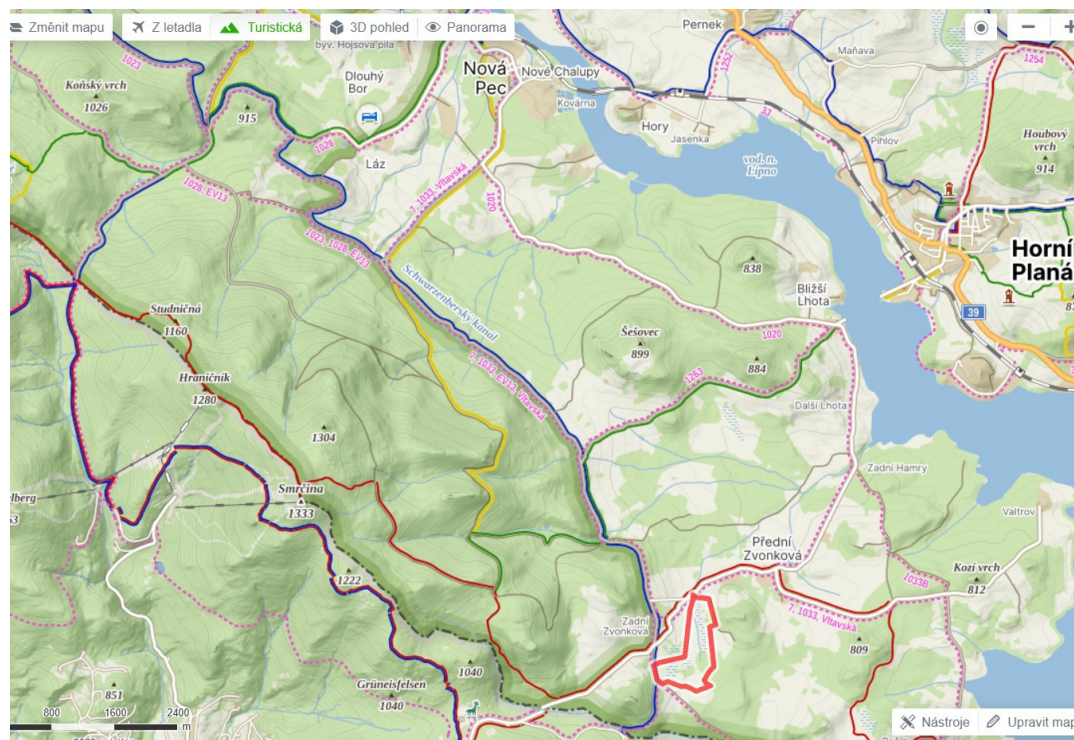

Den devátý (16.7.2023)

Dovolená šíleně utíká. Jsem pln zážitků. Znáám lidi, kterým když vypravuji, že by mne dovolená u moře asi zabila, tak koukají jako puk. „To opravdu myslíš vážně?. A fakt tam není sprcha?“. Hlt jsme asi jiného ražení. Bohužel nastává nová móda a to je karavanismus. To je už taky něco jiného. Byl jsem svědkem, jak tito lidé klidně vylijí svůj septik kousek vedle stanů. To většinou bývá veliký problém. Jakmile člověk se dostane do věku, kdy imunitní systém už není tak skvělý, pak je dobré preventivně se na to připravit. Sám už asi 5 roků nepoužívám cizí vody. Může mi někdo stokrát ukazovat rozhodnutí hygieny, ale já vím, že vše může být úplně jinak, když nějaký karavanista provede to, o čem jsem mluvil. Letos jsem sebou měl cca 20 l balené vody. Taky v poslední době nevěřím různým ledničkám a v nich 10 dní uložené maso. Sám jsem jeden takový problém „vyrobil“. Donesl jsem maso, a aby nebylo na sluníčku, dohodl jsem se s Romanem, že ho strčím do jeho ledničky. Bohužel jsem omylem zakryl větrací otvory této absorpční plynové ledničky a způsobil jsem její rozmražení. To opravdu v našem věku může znamenat veliký problém. Opravdu je vhodnější koupit čerstvé maso a to okamžitě zpracovat, než dělat předem nějaké zásoby. Problém je hlavně s kuřecím masem (stehna) s kostí. No myslím, že po zkušenostech už ani Roman příští rok nebude maso předem marinovat.

S Liborem vymýšlíme plány. Libor je sběratel SOT a já od jisté doby již ne. Libor chce dosáhnout soty Jelení. To by se mi hodilo, protože by mne mohl i s koloběžkou vyhodit v Nové Peči. Já bych pak po pravém břehu Lipna pokračoval až do prvního OKFF. Jak se domluví, tak jsme provedli. Libor mne autem veze do Nové Pece a já se tam s ním loučím. Koloběžku mám nabitou a tak pokračuji směrem na Bližší Lhotu. Nejbližší OKFF se jeví prameniště Hamerského potoka OKFF-2155.

Cesta vede po asfaltové silnici a podle propočtu by energie v koloběžce mohla stačit na cestu tam i zpět, případně na něco delšího. OKFF je kousek za Přední Zvonkovou. Jedu po této cestě poprvé a docela se mi to líbí. Moc aut tu nejezdí, cyklistů však docela dost. Nemám na koloběžce chuť prudce vybijet baterie. Motor je zde o výkonu 300W, ve špičkách je schopen dodat i 500W. Ale to jen chvíli. Většinou to oteplovací ochrana okamžitě omezí. Nastavuji na autopilotovi rychlost 13 km/hod (ze zákona je maximálka koloběžky 25 km/h) a vyloženě se kochám jízdou. Před odbočkou na Bližší Lhotu potkávám německého tátu se synem cca 13 let. Zrovna dokončili „zavlažování“. Nechají mne přejet a synek prudce vyráží za mnou. Rychlost 13km/hod není pro cyklisty nepřekonatelná. Je zde rovinka a tak mne předjíždí rychlostí cca 20km/hod. Bere to jako hru a zřejmě chce dokázat, jak lidské tělo je schopnější, jak elektrický motor. Usmívám se. Ten hoch neví, co je to 300W. Teď odhaduji, je potřeba k pohybu výkonu cca 50W. Lidské tělo je schopno po delší dobu dodávat tak 150W. Pokud už to má být 300W, pak skutečně už jen krátkodobě. Sám to znám, byl jsem u doktora na kole několikrát. Hoch se po předjetí otočí a kontroluje si, zda náskok asi 50m mu bude stačit k důkazu nadvlády těla nad strojem. Vypínám autopilota a chvíli zkouším, jakou rychlostí synek jede. Vychází mi to asi na 18km/hod. Nastavuji autopilota na 19km/hod a pomalu se přibližuji. Synek to zaregistruje a tak také přidává. Vidím, jak před námi je stoupání a tak ho nechávám. On už se znatelně potí, ale je spokojen, že vše má pod kontrolou. Jakmile přidá, pak se ode mne vzdaluje. Pomalu opět přidávám, abych z něj vycucnul poslední zbytky záložní energie. Je to nádherná hra, jak ho donutit, aby si něco přečetl o výkonu lidského těla. Před stoupáním přepínám na sportovní (maximální) stupeň výkonu koloběžky, dávám „plný plyn“ a při předjíždění mu s úsměvem mávám. Na vrcholu kopce se ohlížím, synek zastavil a odpočívá. Musím se smát, jak jsem mu dokázal, že s 300W motorem není schopen soutěžit. Vzpomínám na předchozí rok, jak mi Libor říkal, že ve stoupání na České Žleby pojede napřed, protože je na něj těch 13km/hod málo. Na vrcholu jsem se musel strašně smát. Opravdu ve stoupání s 300W moc nebojíte. Většinou to prohrajete. Tak červeného Libora jsem pak už nikdy neviděl HI.

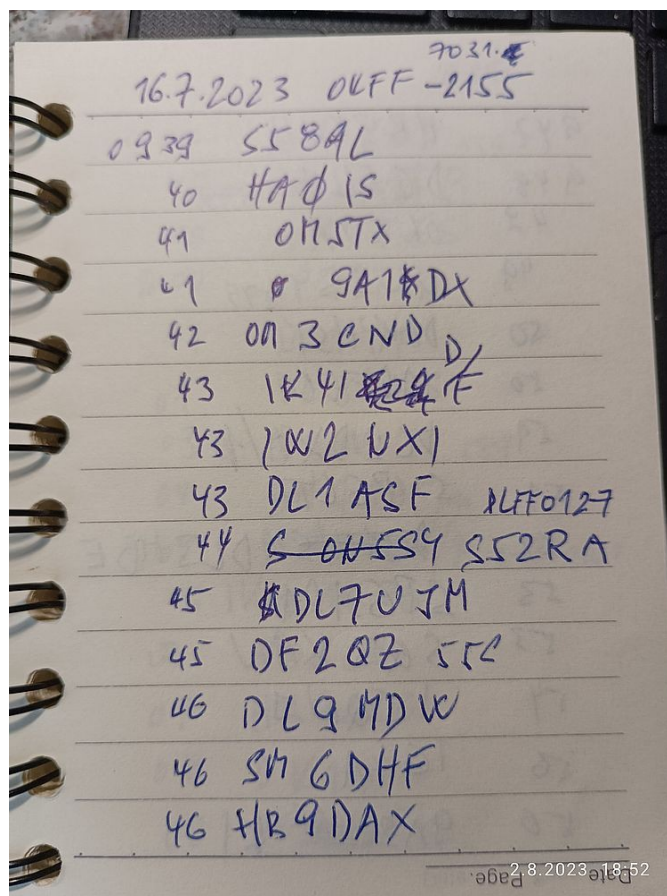
Cesta už zde je nějaká vymletá. Je to skutečně obrovská chyba. Jelo by se daleko lépe. Přes Bližnou a Přední Zvonkovou se dostávám až k výběžku rezervace, která zasahuje až do cesty. Ano, to je ten můj úsek. Je zde i odbočka k nějaké hospůdce. Trošku s tím bojuji. Možná, že takové jedno pivko by neškodilo HI. Mám však strach, aby „neodešly“ podmínky.

Zastavuji u cesty a rychle natahuji anténu.

Celkem krásné místo. Po sebeanonci se rozjíždí i malý pileup. Chodí to v takových vlnách. Není to sice dokonalé, ale celkem to jde.

V duchu si říkám, jak by to bylo výhodné, provádět zápis do počítače. Kdysi jsem měl takový malý PC s 10 palcovou obrazovkou. Bylo to dobré. Dělá asi 49 spojení. Bohužel už tam je čím dále, tím více čekacího času. Balím a přemýšlím, zda zavolat Liborovi a zkusit i můj návrat synchronizovat s ním. Dospívám k názoru, že je to zbytečné. Jedu zpátky do Bližné a bohužel přesně před nosem mi ujíždí přívoz. Další pojede až za 30 minut. Je zde i nějaká hospůdka. Koupím si tedy lístek a pojedu pak přívozem do Horní Plané a pak se uvidí. Mám ještě cca 60 procent energie v baterii. To je cca na 20km. Nemám však sebou drobné a při pokusu koupit si lístek kartou, narážím na problém. Nechce to fungovat. Raději si pivo nedávám a jedu zpátky do Nové Pece. Opět nádherná a kochání. V Nové Peči se jdu podívat, v kolik hodin jede vlak. Odjíždí v 12:49, což je asi za 30 minut. Nemá tedy cenu vyrušovat Libora. Volám mu a domlouváme se, že pojedu zpět vlakem. Ještě že máme ty mobilní telefony. Jo ručky už asi dnes nikdo používat nechce. Síť převaděčů je řídká a direkt většinou nefunguje. Ručka je výhodná pro operativní domluvu v kempu. Typická komunikace vypadá asi takto.

„Kluci kde jste?“. „U Evy v hospodě, na protějším břehu“. „OK jdu tam“.

Je to opravdu rychlé HI.

Vlakem se dostávám až na Soumarák.

Průvodčí nebere platební karty, našťastí má zpět na moji dvoustovku.

Dávám si v bufetu paprikovou klobásu. Ta je vyzkoušená. Chutná skvěle. Jsem i malinko vysušený a tak dvě desítky mne staví na nohy. Vrací se i Libor a jeho tempu zavlažování nelze stačit. Raději odcházím ke stanu. Romanovi sice ještě není úplně dobře, ale je to lepší. Roman opět někde sehnal dřevo a připravil ho na večerní posezení.

Liborovi volají nějakí kamarádi, že potřebují někoho do sportovního filmu. A tak se dozvídáme, že Libor je i stolní tenista, filmový umělec a nevím co ještě... HI. Stačí říci jediný sport a Libor spustí, že ho v mládí dělal a na mistrovství republiky byl minimálně druhý. Usmíváme se a je nám v té přírodě dobře. Jsem utahaný a tak jdu spát docela brzy. Zítřejší plán je vymyšlen, ale podle předpovědi se má radikálně zkasit počasí. No uvidíme.